Meşveret, telâhuk-u efkâr zeminidir

Tahir Kaplan: “Meşveret her mahalde seçilen üyelerle değil her mahalde oturan bütün cemaatle yapmalı, o kararların oranına göre meşveretin sonucunu cemaate bildirmelidir. Bir ilçede bir mesele meşveret edilecekse o ilçede seçilen meşveret üyeleri ile değil orada oturan bütün cemaatle yapılmalıdır. O zaman sıkıntı olmaz. Bir ilden gelen temsilciler cemaati temsil edemiyorlar, sıkıntının kaynağı burada aranmalıdır.”

MEŞVERET BİR ANKET SİSTEMİ DEĞİLDİR

Sizin dediğiniz şey meşveret değil, ankettir.

Bizim sistemimiz bir anket sistemi değil, bir meşveret sistemidir.

Fark: Meşverette hakkın hatırı için muhakeme ve müzakere vardır.

Meşveret üyelerini cemaat seçiyor, ama cemaat herkesi meşverete seçmiyor. Bunun elbette kriterleri vardır. Risale-i Nur’a bir bütün olarak bakabilen, Risale-i Nur meslek ve meşrebini bilen ve benimseyen, iman ve Kur’ân hizmetini hayatının gayesi bilen, gelişmeleri Risale-i Nur hakikatleriyle muhakeme edebilen, meşveret sistemini bilen ve meşveretin hâkimiyetini kabul eden ve neşriyat hizmetlerimizi benimsemeyen ve takip eden kimseler meşverete seçiliyor.

Bunu cemaat biliyor ve seçiyor. Sistemimiz de böyle. Bunda bir sıkıntı yok.

MEŞVERET BİR TELÂHUK-U EFKÂR ZEMİNİDİR

Meşveret bir konferans, muhakeme ve müzakere sistemidir. Meseleler müzakere edilir. Meşveretin müzakere esaslarını yine Risale-i Nur belirlemiştir.

Ki başlıcaları şunlardır:

1- Geçici rüzgârlara ehemmiyet verilmez.

2- Samimî tesanüt ile meşveret-i şer’iye yapılır.1

3- İhlâs Risalesi düsturları her vakit göz önünde bulundurulur.2

4- Münakaşa değil, müzakere edilir.3

5- Şahs-ı manevinin fikrinin ortaya çıkması için, medar-ı niza meseleler meşveret edilerek reyler teşettütten muhafaza olunur.4 Yani, tartışmalı meseleler görüşülerek, şahs-ı manevî namına bir fikir birliğine varılır.

6- Sosyal ve siyasî meseleler görüşülürken, Üstad Hazretlerinin Eski Said, Yeni Said ve Üçüncü Said olarak sergilediği tavizsiz duruş aynen ve tartışmasız alınır.

7- Herkes fikirlerini hür bir zeminde, açıkça ve gerekçeleriyle söyler. Gerçek manada telâhuk-u efkâr meydana gelir. Bu telâhuk-u efkârdan ise hakikat balları süzülüp ortaya çıkar.

8- Netice oylama ile belirlenir. Yüzde elliden bir fazla oy alan görüşler şahs-ı manevinin görüşü olarak kabul edilir.

9- Oylamadan sonra kendi görüşü kabul görmeyen üye oylama sonuçlarına saygı duyar. Meseleyi muhalefet, münakaşa ve fitne zeminine çekmez. Kabul gören görüşü, şahs-ı manevinin görüşü olarak kabul eder.

BİZE DÜŞEN NEDİR?

Bize düşen meşverete itaattir ve sadakattir.

Her ehl-i tarik kendi şeyhine itaat etmez mi? Hatta şeyhe itiraz etmemek ve şeyhte fani olmak tarikatte bir usuldür.

Kabul edelim ki, bizim şeyhimiz de meşverettir. Bir kişi değil, bir lider değil, bir şeyh değil; her biri bir il’i temsilen gelen 150’den fazla Nur Talebesinin kongresidir, telâhukudur, ulaştığı sonuçtur, fikir birliğidir.

İtaat etmemiz için bunlar yeterli gerekçeler değil mi?

Meşveretle ulaşılan netice bizim kanaatimizle, zannımızla, görüşümüzle, fikrimizle uyuşmadığında bize düşen görüşümüzü terk edip, meşveretin görüşünü kabul etmek ve bu görüşe kanaat etmektir.

Aksi taktirde biz bunu sıkıntı kaynağı olarak görmeye başlıyoruz.

Meşveretin kanaati varsa, benim de kanaatim var dediğimiz anda sıkıntı kaynağıyız demektir.

Nihayet şu teslimi gösterebilmeliyiz: Meşveretin kanaati böyle ise, ben kendi kanaatimi çizerim. Kendi kanaatimden geçemiyorsam, en azından kendi kanaatimi hakem kılıp meşvereti yargılamaya kalkmam. Çünkü bu, tesanütümüzü bozar, "ben meşveretten iyi bilirim" fikrini körükler, fitneye zemin hazırlar.

Dipnotlar:
1- Kastamonu Lâhikası, s. 176.
2- Kastamonu Lâhikası, s. 340.
3- Şuâlar, s. 289.
4- Kastamonu Lâhikası, s. 336, 340.